

[Clausager.]

maalet. Han har forpasset den belejlige Tid. Han har blandet andre, uvedkommende Ting ind i Spørgsmaalet, Ting, som han vidste Oppositionen ikke vilde have; derved har han forpasset Tiden, da der kunde have været opnaaet en almindelig Konvertering til Gavn for Laantagerne og til Held for de Folk, der ventede paa den. Det har han forsømt. Han har kædet Spørgsmaalet sammen med andre Ting, og han har krævet alt eller intet. Det var det, vi fik ham lidt bort fra nu sidst; men nu ser det ud til at være kædet sammen igen, saa vidt man da kan skønne; først efter lang Tid fik vi ham med til at skille Konverteringen ud.

Ministerens har endvidere paa Regeringens Vegne krævet Loven vedtaget i begge Ting, før der blev forhandlet med Bankerne. Der gik lang Tid, før vi fik ham fra det. Det giver heller ikke megen Tillid til en Minister, at han vil gennemtrumfe sligt. Hvor havde Rigsdagen staaet i Dag, hvis man havde haft en vedtagen Lov, hvis Gennemførelse vilde strande, fordi Bankerne ikke vilde gennemføre den?

Og endelig synes jeg ikke, Indenrigsministeren har varetaget Konverteringssagens Interesser i tilstrækkelig Grad under Forhandlingerne med Pengeinstitutterne, idet det maatte være hans Sag at mægle, hvis der var Uoverensstemmelse mellem Ministeriet og Pengeinstitutterne, og Mægling maatte der ogsaa til, hvis der var Uoverensstemmelse mellem Pengeinstitutterne indbyrdes. Men saa lidt har han mæglet, at han ikke engang har kendt det Grundlag, som Bankerne forelagde Sparekasserne; det har han ikke forsøgt at sætte sig i Besiddelse af.

Og dernæst har Indenrigsministeren desværre erklæret, baade her og i Udvalget, som det fremgaar af Betænkningen, at han ikke paa Regeringens Vegne tør sætte noget alvorligt ind paa at fortsætte Konverteringen i de 6 Landkreditforeninger efter Loven af 16. December 1933, at han ikke kan gøre det, at han ikke tør.

Indenrigsministeren vil heller ikke gaa til at overveje at bruge de Midler, vi har peget paa. Jeg forstaaer godt, det er vanskeligt. Jeg er ikke blind for, at den økonomisk-finansielle Politik, Regeringen fører, den Politik, Nationalbanken har bebudet at ville føre, og den Kommunalpolitik, der føres i enkelte større Kommuner — at det spænder Ben for Konverteringen. Det er klart som Dagen. Konverteringen er jo ikke bare noget, som man kan vedtage ved at række Haanden i Vejret, saa gaar det af sig selv i Morgen.

Der skal være naturlige økonomiske Betingelser for den. Jeg kan godt forstaa, at det er vanskeligt, men alligevel er det beklageligt, at vi skal staa her med den Forvisning, at Konverteringen ikke kommer i Gang foreløbig og maaske slet ikke. Og dog giver vi Regeringen en Forlængelse af Renteloven for et lille Aar for at give Konverteringen en sidste Chance til at blive sat i Gang igen, hvis der skulde aabne sig lysere Udsigter, eller der bliver sat mere egnede Midler ind.

Jeg skal slutte med at sige, at vi vil stemme for de Konservatives Dagsorden; vi ønsker ikke at stille en selv, der er vist stillet nok, og den første er god nok, derfor stemmer vi for den. Men jeg henstiller, at Statsministeren tager sine Ord tilbage, at han lader den Afstemning foregaa uhildet og frit i det folkevalgte Ting, stemmende for eller imod en Fagminister, og ikke saadan at man tager ham under Armene, og saa betyder det Ministeriets Død eller fortsatte Liv. Det er for øvrigt godt nok i Traad med, at Statsministeren stadig væk siger om disse Forslag: Alt eller intet; saadan siger han om Ministeriet: Os alle sammen eller ingen. Jeg vil tro, at det sagligt var det korrekteste og rigtigste, at man her havde den Drist og det Mod, at Indenrigsministeren gik ud og sagde: Her er jeg, hvad synes Folketinget om mig? Det gør han vel nok ikke, jeg tvivler jo paa, at han er saa dristig. Det vilde ellers klæde ham forbavsende godt, at han ønskede Folkets valgte Repræsentanters Dom om det og ikke skød sig ind under en storpolitisk Beskyttelse, som han gør.

Kyed: Ordføreren for Flertalspartierne (A. C. Mortensen) stillede forskellige Spørgsmaal, som jeg paa Forhaand har besvaret i den Tale, jeg har holdt tidligere. Men der var en Ting, som har nogen Betydning, og det var med Hensyn til den ærede Ordførers Beklagelse af, at man fra Venstre ikke vil stemme for Dækningsbestemmelserne i Afsnit IV. Den ærede Ordfører fortalte os i Gaar, at der var ingen Brug for de Penge, var man enig om; at da Afsnit I var forandret, og Afsnit II efter vort Forslag udgaar, saa var der ikke Brug for Pengene, men, sagde den ærede Ordfører, hvilket fremgaar af Sp. 3794 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere — saa kunde vi jo stemme for Dækningsforslagene, fordi

„For det første kender Venstre nu ikke Lovforslagets fremtidige Skæbne. For det andet fremsætter Venstre jævnlig en Række Ønsker og Krav om Be-